

Český svaz mariáše

Dokumenty ČSM – Zprávy z turnajů

Zpráva z Major turnaje Pardubice 2025

Datum a místo: 22.3.2025, Naše hospoda Smíchovská, Pardubice

Pokud jste již ani nedoufali, že ještě někdy nějakou zprávu z Major turnaje uvidíte, tak se vám ani nedivím... A jakkoliv jsem do letošního ročníku vstupoval s předsevzetím, že tentokrát je budu po turnajích poctivě psát, hned po tom prvním v Losiné se věci seběhly tak, že na zprávu se prostě už nedostalo. Kdo dočte až do konce, dozví se i proč. Pro tuto chvíli nicméně nechávám jakoukoliv polemiku stranou, protože ne všechny to zajímá, a první část zprávy věnuji výhradně turnaji a jeho průběhu.

Bylo tomu již popáté v řadě, co druhý turnaj sezóny hostil přívětivý pardubický lokál, dnes s názvem Naše hospoda Smíchovská, dříve Myslivna. Z každoročního seriálu Major turnajů je právě ten pardubický nejvíce „na výspě“, kam až směrem na východ současný ligový licitovaný mariáš regionálně zasahuje, což si samozřejmě pravidelně vybírá svou daň v podobě viditelně nižší účasti oproti turnajům konaným v západněji situovaných baštách. Letos se tak do Pardubic sjelo pouhých 52 hráček a hráčů, zatímco na prvním turnaji v Losiné u Plzně jich bylo hned o 10 více. Na druhou stranu, ti, co dorazili, měli o to větší šanci odnést si některou z cen bohatého cenového fondu, jehož celková hodnota činila circa 17 tis. Kč, v zásadě rovnoměrně rozděleného mezi Profi ligu a Hobby ligu.

Do Profi ligy nastoupilo (stejně jako v Losiné) 28 hráčů, tedy 24 hráčů z šestice družstev a čtyři hráči jako nezařazení jednotlivci, co si na tomto turnaji start v Profi lize dobrovolně zvolili - jmenovitě Pepa Zdychynec a Honza Nečas, na které na nabitých soupiskách jejich domovských týmů nezbylo místo, dále Tomáš Jirkovský, který si pro tuto sezónu zvolil dobrovolný exil coby jednotlivec v Profi lize, zatímco jeho dosavadní tým NML Zdice může letošní sezónu hrát pouze Hobby ligu a jako čtvrtý jednotlivec Šárka Mejsnarová, kterou jsme samozřejmě po dlouhé době opět rádi na turnaji viděli ! 😊 A jestli se v prvním kole někde dělá opravdová divočina, tak tomu bylo na stole č.7, kde právě její drahá polovička naprosto zdrtila své soupeře na obou frontách. To, že Honza Mejsnar ovládl u stolu bodování s hned třemi šedesátibodovými zápisy naráz, samozřejmě nikoho překvapit nemůže, ale že současně svých 236 PB dokázal podložit rovnocenným výsledkem v penězích (dosažených 454 Kč při čtyřicetníkovém základu odpovídá 227 Kč při původním dvacetníkovém), už ovšem lehce překvapivé je. A protože u stolu se zřejmě žádná kovárna nehrála, neboť hned další dva měli přes 100 PB, po proplacení bodů v paritě 1 PB = 0,80 Kč získal za PB dalších 324,80 Kč, tedy celkem za kolo velmi výrazných bez dvacetníku 775 Kč a samozřejmě s obrovským náskokem první místo v kole. Honzův individuálním výsledkem pak samozřejmě byl vydatným příspěvkem družstvu Mariášová perleť, které profiligové první kolo vyhrálo. V této souvislosti chci rád zmínit skutečnost, že za toto družstvo na turnaji nastoupil Milan Kubát, pro něhož to byla úplně první účast na Major turnaji od události, kdy jej loni v srpnu postihla mrtvice. Tímto mu jménem svazu přeji, aby dál

zdárně pokračovala jeho rekonvalescence a všem svým oblíbeným aktivitám, mariáš nevyjímaje, se mohl opětovně věnovat tak, jako dříve !

Hobby ligové první kolo žádnou obdobnou divočinu nepřineslo a jeho vítězi ve starém režimu hodnocení ZB + PB = SB tak na první flek stačilo 312 SB. Tím vítězem byl Standa Havlíček, u něhož stojí za pozornost a ocenění, že turnaji dal přednost i v situaci, kdy po návratu z několika týdenní humanitární mise do Jižního Súdánu se ještě ani neukázal doma 😊 A stejně jako v Profi lize, i v Hobby lize nastal v prvním kole double, kdy vítězný hráč byl zároveň i členem vítězného týmu, v tomto případě Plzeňáků C.

Pokud jde o výrazně bodované hry, těch bylo v prvním kole jak šafránu. A to doslova, protože Profi liga nenabídla nic vydatnějšího, než dvojici banálních 72-bodovek v podání Páji Kotvy a pplk. Dobise, a čest soutěžního mariáše tak nakonec v Hobby lize nezachraňoval nikdo povolanější, než vyhlášený romantik Láďa Bříza se 116 PB za lepší dvojky s kilem na čtyři trumfy bez X a na cizí mariáš s výnosem. To už je ovšem bezesporu velice pěkná hra, za níž nakonec po zásluze bral z cenového fondu speciální prémii 1.000 Kč. Pikantnosti z průběhu kola, které jsem v dřívějších reportech vždy nějaké pro zpestření uváděl, bohužel tentokrát skoro žádné nemám, ale něco přeci jenom... Při pohledu do výsledkové listiny sice můžete vidět, že jsem kole skončil třetí, ale dlouho tomu nic nenasvědčovalo... až do první kuřácké pauzy po cca hodině hraní. Druhá hra ve třech, na ruce červený dvojky 7/4, ale vůbec se mi do nich nechce, protože se tam z předchozí hry toulá trojice, kterou prostě nedokážu rozklíčovat. Ale protože jsem do té doby prakticky nic nezahrál, rozhodl jsem se to risknout jen z důvodu, že případná škoda bude o třetinu nižší, než kdybychom hráli v plném počtu. A vyšly. Pro pozorné čtenáře rovnou dodávám, že bylo následně přijato opatření, aby absentující hráč byl z proplácení těchto PB vyňat, když se hry neúčastnil. No a zajímavost od jiného stolu s velmi kyselou příchutí pro aktéra mi později vylíčil Romi. Při ohlášení poslední hry držel výsledek, který by sice byl hraničně přijatelný pro dlouhodobou soutěž, ale při zajímavé kartě s potenciálem to výrazně navýšit dávalo spíše smysl ještě zariskovat. A troufám si tvrdit, že na takovou kartu by to řekla naprostá většina z nás, co bodovaný mariáš vyznáváme. Kór v režimu proplácených PB ! No považte ... Na výnosu červené oko s malou, zavřená stovková barva, oko ve třetí barvě a eso ve čtvrté. Myslím, že červenému kilu by s takovou kartou na výnosu odolal málokdo. Romík měl navíc k dispozici tu znalost, že z předchozí hry se červené, které nevidí, vyskytují pohromadě v trojici a dvojici. No a asi již tušíte, jak to dopadlo. Na jednu ruku se sešlo všech 5 trumfů, což samo o sobě sice ještě nemuselo nutně znamenat pohřeb, nicméně v kombinaci se čtyřbarvou od aktérova holého esa už to dává tušit výsledkovou katastrofu, kdy aktér dělá jen 4 desítky. A k dokonání finanční katastrofy vyndala obrana 80 mariášů, což udělalo opravdu výživných hnedle 80 Kč na hlavu.

Druhé kolo nic ďábelského nepřineslo, tedy kromě výsledku jeho vítěze v profiligové části Pepy Zdychynce, který po proplácení bodů uzavřel svůj peněžní účet na částce 666,60 Kč ! Ďábelštěji už to opravdu nešlo. Hobbyligovou část ovládl s 334 SB Tomáš Ševčík a v družstvech si s nástrahami druhého kola nejlépe poradili Betlodurch, resp. Mariášník.cz. Hodnotnější hru, než jakou předvedl v prvním kole Vláša Bříza, už jsme v druhém kole sice neviděli, nicméně dvě přeci jenom za zmínku stojí, a to 96 PB Vlasty Boháče za červené kilo na tři bez obou ostrých bez výnosu a zejména pak, sice méně bodované, ale přesto mnohem raritnější, osmdesátibodové dvojky na tři trumfy bez trumfového esa v podání Petra Hartmanna. Osobně jsem toho názoru, že dvě sedmy na tři trumfy jsou bodově podhodnocené a nelze na ně uplatňovat stejný princip bodové posloupnosti, jaký byl při tvorbě současné bodové

tabulky uplatněn u stovek, tj. zdvojnásobení PB za každý ubraný trumf. Zatímco u stovek existuje široká paleta různých sloh a sehrávek obrany včetně jejích chyb, kdy stavka bude vítězná, u dvou sedem je všechno do značné míry předem dané a obrana má svoji hru zjednodušenou tím, že trumfování vede k výhře jen ve specifických případech a hraní tlačných je blbost z principu, takže to jediné, co obrana může ve prospěch aktéra spáchat, je vymést pro něj výhodnější boční barvu. Stovku na tři trumfy řekne kde kdo i bez znalosti slohy, ale dvojky na tři trumfy už jsou bez alespoň částečné znalosti slohy sebevraždou. O to větší, když je to bez trumfového esa.

Pikantnost z druhého kola mám jen jednu, zato pořádnou. Dala by se vyprávět pod názvem „Jak se vlastní debilitou připravit o vítězství na turnaji“. Už to bylo jen pár minut před koncem kola, takže své sehrála mentální únava, ale stejně.... Na výnosu karta, která jen tak nepřijde – 4 na 4 s okama, v jedné z barev (kule) dokonce i s králem, a k tomu obě boční esa. Kdo by zaváhal, že ? Ke své vlastní škodě jsem se zamotal do slohových úvah, protože v předchozí nehrané hře jsem měl na ruce všechny ty 4 kule, které nyní nevidím, a za Boha jsem si nemohl vzpomenout, jestli jsem je na ruce zařadil buď jako třetí barvu, nebo až jako čtvrtou. Což ovšem bylo zásadní, protože pokud jako třetí, jsou všechny pohromadě, a pokud jako čtvrtou, jsou tržené 2/2. O druhé čtyřbarvě (zelené) jsem věděl jen to, že jedna je nalevo (tedy potenciálně společně se 4 kulema) a jedna napravo. Samozřejmě i v situaci, kdy jsem nedokázal rozklíčovat polohu kulí, jsem to měl říci a hrát kule trumf, protože dotyčný by k nim musel mít i ty zbývající dvě zelené, abych prohrál. Ale strach o slušný výsledek těsně před koncem byl silnější... Karta nicméně skýtala i jinou zajímavou variantu hry, protože k bočnímu esu červenému jsem měl mariáš. Takže 100 červených, do talonu odhozeny dvě malé zelené. Od zadáka bez většího přemýšlení flek, takže má 4 nebo 5 trumfů. Výnos 40, sedma od středáka, dobráno X a do druhého štychu samozřejmě výnos do holého esa. V tuto chvíli byla hra ještě stále vyhraná, ale předvedl jsem svůj už několikrátý myšlenkový zkrat v jedné rozdávce a pod praporem vsugerování si, že ty 4 kule jsou na jedné pazouře, vynesl krále kulového. Abych následně zjistil, že sloha na kule je ta druhá možná, tedy 2/2. Odevzdaná ostrá kulová pak samozřejmě byla tou čtvrtou na porážku, neb obrana pak dělala už jen úpal zelené X a ultimo. Zahrání krále kulového do třetího štychu byl od počátku nesmysl při kterékoliv z obou možných variant slohy kulí, protože i pokud by byly všechny 4 na jedné ruce u středáka, jednu ostrou budu muset flekujícímu tak jako tak pustit. Do profí výkonu měla tato hra tedy rozhodně hodně daleko a jak jsem již napsal výše, stála mě za trest celkové vítězství v turnaji 😊 Protože, ceteris paribus, bych jinak v druhém kole skončil o 5 míst výše, zatímco na vítěze turnaje nakonec chyběly pouhé 2 BP. A jelikož se tohle vše stalo jen pár minut před koncem, jsou ty „ceteris paribus“ poměrně udržitelným předpokladem.

Takže suma sumárum – individuálním turnajovým vítězem v Profi lize se stal Pepa Zdychynec, svým týmem „prozíravě“ nenasazený za družstvo, následovaný mojí maličkostí a Honzou Mejsnarem, který zároveň se ziskem 282 PB ovládl i společnou soutěž Aktivitu. Soutěž družstev skončila v pořadí Mariášová perleť, Betlodurch a Plzeňáci A. V Hobby lize evidentně sbírání turnajových prvenství zachutnalo Jardovi Růžkovi, který na vítězství v Losině navázal vítězstvím i v Pardubicích. Že by za měsíc v Mladé Boleslavi unikátní hattrick ? Druhé místo bral Standa Havlíček a třetí rovněž Standa, tentokrát Trojan. Vítězným družstvem, které jako jediné bylo odměněno hmotnou cenou v podobě čtveřice lahví medicíny s parohy ve znaku, byli Plzeňáci C.

V celoroční soutěži je samozřejmě vše otevřeno. Za pozornost stojí, že první čtyři profiligová družstva mají shodně po 17 bodech a až ze 6. sestupového místa na ně s pouhými 7 body vzhlíží poněkud bezzubý pražský Žralok. No už před turnajem si

na svých už poněkud opotřebovaných týmových trikách ukazovali, že jsou nějakí bezzubí :-D Tak ale pozor na ně, až dorazí ve fungl nových trikotech ! Postupové místo z Hobby ligy drží v tuto chvíli s 19 body KPŽE Budislavice, což není nijak překvapivé, když ve svých řadách mají právě vítěze obou odehraných turnajů.

Na závěr této části zprávy už jen poděkování Limitu Pardubice za standardně dobře zorganizovaný turnaj s vydatným a chutným obědem za přívětivou cenu a pozvání na třetí Major do Mladé Boleslavi, jehož pořadatelství se prémiově ujal tým Mariášník.cz a jak jste už možná mohli s pozvánek položených na stolech vyčíst, obuli se do toho s velkým entusiasmem. Tak by bylo super, kdyby jim to hráčská základna oplatila vysokou účastí ! Ofiko pozvánka na mail bude ode mě brzy následovat. Toť vše k pardubickému turnaji. Kdo jste dočetli až sem a nemáte zájem si číst nějaké cizí polemiky nad současným stavem ligy, můžete tady také skončit. Ostatní nechť tedy pokračují ve čtení s vědomím, že jde výhradně o názorovou část.

Po prvním Majoru v Losiné jsem opravdu nebyl v dobrém rozpoložení a zápal, se kterým jsem po více než dvě desetiletí ke svazovému bafuňárení přistupoval, byl najednou téměř pryč. Ještě před turnajem jsem měl vše naplánované tak, že během cesty na lyže, kam jsme hned v neděli ráno po losinském turnaji autobusem odjížděli, sepíšu zprávu, a na místě pak po večerech budeme mladochy ze skupiny učit mariáš. Komentáře během turnaje, a stačí jen ty, kterých jsem byl příjemcem nebo je jenom zaslechl, mi však naprosto spolehlivě vzaly jakoukoliv chuť věnovat většinu cesty busem psání zprávy, takže jsem jí odložil na později. Jenže to by se mezitím nesměla rozběhnout další hromadně-mailová flamewar na téma, co vše je špatně a jak se to má dělat jinak, takže večer po lyžování, který jsem chtěl konečně věnovat napsání zprávy, jsem časově nainvestoval do sepsání reakce. A tím moje chuť cokoliv dalšího až do příštího turnaje psát definitivně skončila.

Sto lidí znamená sto různých názorů. Neexistují dva lidé, jejichž názory by byly na 100% shodné. Loňská sezóna začala tím, že po létech klidu, kdy z členské základny přicházely podněty k nějakým změnám v pravidlech a řádech jen minimálně, tu byl najednou dlouho neviděný impuls k revoluční změně soutěžního systému. Který, pokud by se setkal s většinovou podporou, měl celou řadu konsekvencí, které by bylo potřeba podrobně projednat a schválit. Na základě tohoto impulsu se rozjela, v té době ještě uzavřená, diskuze, z níž vzešel jednoznačný závěr, že poptávka po nějaké zásadní změně soutěžního systému je z více míst, nicméně představy se poměrně dosti liší. Čili nezbyvá v takové situaci nic jiného, než nechat takto zásadní otázku rozhodnout členskou základnou. Je procesně naprosto nemyslitelné, aby tak komplexní věc, jakou je celková změna soutěžního systému, byla projednávána jako celek, protože při tolika parametrech k nastavení je prakticky nemožné se dobrat většinové shody na celém řešení. Takže se hlasovalo per partes od obecného ke konkrétnímu, kdy druhé kolo hlasování vycházelo z rozhodnutí přijatém v prvním kole a teprve po jeho výsledku byla určena kostra nového systému, a až v posledním třetím kole se najednou mohlo rozhodovat o nastavení jednotlivých finálních parametrů. Do hlasování se dostaly všechny podněty, které byly během celého soutěžního ročníku 2024 z řad členské základny vzneseny. Hlasování prostřednictvím kapitánů družstev přihlášených do ročníku 2024, kdy hráčská základna byla informována a jednotliví členové mohli na svoje kapitány interpelovat, osobně považuji za vysoce reprezentativní ve smyslu, že veškerá přijatá rozhodnutí byla nejen procedurálně, ale i fakticky většinová. Pamatuji časy, kdy veškerá rozhodnutí přijímal volený Výbor, což

ovšem vůbec neznamenalo, že taková rozhodnutí odpovídala většinovému názoru členské základny. A často tomu tak nebylo, protože přirozeným neduhem volného orgánu je názorové odchylení volených zástupců od těch, kteří je zvolili. Takže výsledkem celé té loňské dlouhé série diskuzí, návrhů a hlasování byl zcela nový soutěžní systém v podobě, jak si je konsenzuálně schválila většina aktivní členské základny ! Demokratičtěji už to fakt nešlo. Každý předložený podnět byl zohledněn, každý aktivní ligový hráč mohl prostřednictvím svého kapitána hlasování ovlivnit. Osobně nevím o žádném z družstev, kde by kapitán hlasoval, aniž by to před tím alespoň konzultoval s hráči svého týmu. Můžeme vést diskuzi, jestli struktura hlasování ve třech vlnách a kompozice otázek byly zvoleny vhodně, to ano, ale těžko může někdo zpochybňovat objektivní fakt, že rozhodováno bylo transparentně a většinově.

Když krátce po vzniku Československé republiky dorazil TGM do Prahy a zjistil, jak hašteřivé vnitřní politické poměry tu ve skutečnosti panují, pronesl nesmrtelný výrok: „Tak demokracii bychom měli, teď by to chtělo ještě nějaké ty demokraty“. A bohužel musím konstatovat, že totéž platí i pro naši mariášovou ligovou komunitu. Sice jsme si o novém soutěžním systému demokraticky rozhodli, ale nějak nám chybí hráči, kteří by ten výsledek bez keců akceptovali. V podstatě od okamžiku, kdy byly vyhlášeny výsledky prvního kola hlasování, tu kontinuálně z různých stran zaznívají nespokojené hlasy těch, jejichž názory a postoje se ukázaly jako menšinové, přičemž naprosto běžně se vyskytují pokusy to většinové rozhodnutí různě devalvovat, jako že nebylo správně většinové nebo že většina ve své přízemnosti nedoceňuje velkolepost toho, co by si přála menšina. Prostě nechota přijmout fakt, že většina si to přála jinak, je tu teď všudypřítomná, a to včetně různých projevů, jejichž cílem je dehonestace toho, co si většina odsouhlasila. Smutné je, že projevy nespokojenosti zaznívají i od hráčů, kteří s novým systémem souhlasí třeba z 90%, ale těch zbylých 10 %, co nejsou úplně podle jejich představ, mají potřebu opakovaně kritizovat, jak „jsme si to rozhodli na hovno“. Několikrát jsme s Milošem Kučerou na počátku sezóny zdůraznili, že změna je hodně a některé z nich se jistě během sezóny ukáží jako ne úplně šťastné, takže je potřeba brát tuto sezónu jako období, kdy si bude všechno teprve sedat. A že je dostatek času na to, sesbírat podněty, co po jejím skončení změnit. Realita je ovšem taková, že posloucháme jen stížnosti, co všechno jsme udělali špatně a jak jinak se to má dělat. Jako bychom to byli jen já s Milošem, kdo o změnách rozhodoval. Konkrétní písemný, jasně zformulovaný návrh na změnu od příští sezóny, o kterém by se dalo hlasovat, jsme ovšem doteď nedostali žádný. Všechno jen v rovině komentářů a nenápadných poznámek.

Po dojmem toho všeho se teď jednoduše dostavila skepse, že všechno to úsilí a čas investované do transparentního a zcela otevřeného rozhodování o novém soutěžním systému bylo naprosto k ničemu. Protože ve výsledku tu teď sice máme soutěžní systém, na jehož podobě se sice většina shodla, ale který vlastně ve finále značné části hráčské základny nevyhovuje. Některým natolik, že přestali pravidelně jezdit. Všudypřítomná nespokojenost s tím či oním parametrem je takového rozsahu, v jakém jí pamatuji naposled z roku 2001, kdy došlo ke sloučení první a druhé ligy do jedné. S tím rozdílem, že tehdy se nespokojení hráči alespoň jednomyslně shodovali na tom, co jim vadí. Zatímco teď tu máme zástupy brblalů, kterým sice každému vadí něco jiného, ale v konečném výsledku jsou nespokojení s tím, jak soutěžní systém vypadá. Když jsem nemíchanou ligu vedl systémem osvícené diktatury, prakticky nikdo neprotestoval. Tedy možná protestoval, ale ne tak, že by to mi to řekl. A vše, zdá se, fungovalo. Ta osvícená diktatura přitom nebyla nijak záměrná, jen vynucená okolnostmi, kdy moje tehdejší pracovní vytížení nechávalo na bafuňarínu jen malý časový prostor, většinou na poslední chvíli, a nikdo jiný vůli starat se o „manažerské“ vedení soutěže nejevilo. Teď, když jsem si coby důchodce mohl dovolit věnovat čas

demokratizaci rozhodování, mám bohužel pocit, že to ve finále byla změna k horšímu. Někteří už mi i opakovaně dali najevo, že přemíra demokracie je na škodu, a po výše popsaných zkušenostech a pocitech jim musím dát za pravdu. Nicméně vlak se již rozjel a já žádný puč k opětovnému uchopení „diktátorské moci“ dělat nehodlám. Jediné, co může být za současné situace schůdným východiskem, je obnovení voleného zastupitelského orgánu, který by v přijímání rozhodnutí nahradil schůzi kapitánů. Ta by i nadále zůstala vrcholným orgánem, nicméně s pravomocí pouze „přebít“ již učiněné rozhodnutí, nikoliv samostatně rozhodovat. Na nejbližším turnaji v Mladé Boleslavi chci svolat prezenční schůzi kapitánů, kde bychom si o budoucím formátu řízení a rozhodování podebatili. Ke všem ostatním mám v tomto ohledu jediný vzkaz – přijměte systém tak, jak jste si jej většinově schválili, a pokud máte nějaký námět na změnu, předejte nám jej (prozatím stačí mně nebo Milošovi) formou uceleného návrhu s odpovídajícím věcným odůvodněním. Na všelijaké ústní komentáře a poznámky, jak to my tam nahoře děláme a rozhodujeme blbě, se legislativním procesem fakt navázat nedá.

Závěrem se ještě dovoluji zastavení u současného rozdělení ligy na dvě fakticky samostatné soutěže, jejichž jediné pojitko je sestup / postup jednoho družstva. Osobně na tomto rozdělení nijak nebazírují a nebudu nijak aktivně vystupovat proti tomu, kdyby to do budoucna mělo být jinak. Je mi nicméně sympatické, že tu nyní existuje zřetelná hranice mezi hrou vyžadující vysoký stupeň soustředění a řízení rizika a hrou, která je volnější, více na náhodu a s větším výskytem chybovosti a tím pádem i tolerance k ní. Aktuálně ty soutěže zveme Profi liga a Hobby liga, protože jiný návrh tu k hlasování prostě nebyl (tedy byl, od Miloše, ale ten jsem bohužel v tom množství hromadné mailové komunikace přehlédl), nicméně pokud někoho název Hobby liga uráží, není nejmenší problém přijít pro ročník 2026 s vlastním návrhem. A jakkoliv mají někteří hráči tendenci předhazovat, že hráči současné Profi ligy pohrdají hráči současné Hobby ligy, a nechtějí s nimi pro jejich, řekněme „ne úplně komplexní herní dovednosti“ hrát, není nic vzdálenějšího pravdě. To hlavní, na čem většina hráčů Profi ligy trvá a co od této soutěže očekávají, totiž není dokonale mistrovská kvalita hráčů u stolu, co vždycky vynesou přesně, při skládání balíčku s neochvějnou jistotou ohlídky slohu červených a fleka na vyšší závazek než sedmu dají jenom při výhře obrany. To hlavní a jediné, po čem opravdu touží, je důsledné dodržování platných pravidel a neovlivňování hry bezdůvodnými komentáři. Co si pod tím představit? Spoustu situací, namátkově:

- že hráč, který dobírá štych, si jej sebere kultivovaným způsobem tak, aby nezaměnil pořadí odehraných karet a nedej Bože jej nezařízl mezi štychy již dříve sebrané.
- že hráč vykládající loženou hru nejprve vyzve ostatní ke složení karet na ruce a teprve poté, co tak oba vyzvaní učiní, svoji kartu ukáže. A to způsobem, že ostatní hráči mají dostatek času si ukázanou kartu prohlédnout.
- že poté, co hráč označí hru za již loženou či loženě prohranou, nedojde k bezdůvodnému dokončení rozehraného štychu, jak velí platná pravidla.
- že obecně žádný hráč se nedomáhá počínání v rozporu s pravidly jen proto, že je zvyklý to celý život hrát jinak a příslušné pravidlo považuje za debilní a nehodlá se jím řídit.
- že za technický herní faul si každý hráč může sám a není žádnou morální dekadencí jeho soupeřů, když za hru prohranou pouze takovým faulem požadují odpovídající platbu. Podívejte třeba na snooker jako příklad jiného salonního sportu - stačí letmý dotek koule vestičkou či půlvteřinové odlepení stojné nohy z podlahy, aby rozhodčí zahlásil faul a šmitec. Kdyby u každého mariášového stolu byl trvale přítomen rozhodčí, platilo by se za každé kole spousta renonců, které se jinak běžně velkoryse pouštějí. Přitom jediné, co stačí, je, aby se každý hráč na svou hru soustředil. A když udělá technickou

chybu, tak si jí holt vyžere. Na minulém turnaji zahodil Pepíno Davídek při ložených červených dvojkách omylem sedmu do talonu. Jakkoliv rozumím, že ta hra byla loženě vyhraná, vlastní technickou chybou se aktér o vítězství připravil. Mně se totéž stalo před x lety v situaci, kdy jsem hrál na 4 trumfy vědomě proti 4 trumfům a dával si re. Po dotázání, kde že mám ve vyložené kartě sedmu tlačnou, jsem prohlásil „v talonu“ a bez oka mrknutí a doprošování se nějaké úlevy, pouze s vnitřní nasraností sám na sebe, jsem zaplatil.

- že karty se do balíčku skládají, nikoliv shrnují, a že není povoleno při hledání uhraných desítek pořadí karet v balíčku sebraných štychů obracet
- že rozbory předchozí hry, která nebyla odehrána dokonce, je vhodné odložit na dobu, než bude dokončena alespoň hra následující

Po technické stránce se v zásadě jedná o to, aby možnosti získávání výhod ze znalosti slohy nebyly žádným způsobem narušeny ani mimoherním způsobem ovlivněny. Jednou hrajeme nemíchaný mariáš, tak ho hrajme důsledně se vším všady, tedy včetně naprostého respektování pravidel, jak se s kartami nakládá. Řada těchto pravidel byla zapracována jen proto, že někteří hráči si dřívější nejednoznačný výklad upravovali ad hoc po svém, jak se jim to zrovna hodilo. Třeba to výše zmíněné dokončování či nedokončování štychu v situaci již ložené hry. Ukázková situace – hraje se betl, první obránce vynese krále červeného a druhý přebije esem. Dokud nebyla pravidla jednoznačná, tak když poslední chytající kartou byla zelená X, aktér jí tam s gustem hodil, aby pro sejmutí zajímavý štych znečistil, ale když poslední chytající kartou byl filek červený, prohlásil konec hry a atraktivní štych již nedokončoval. Relativně nedávná úprava pravidel tento neduh odstranila tím, že praxi sjednotila jako „štych v již ložené hře nedokončovat“. Pro mě za mě, ať je to klidně opačně, že štych se dokončuje. Důležité je, že to platí pro všechny stejně a vymahatelně, protože tak to říkají pravidla.

Poměrně přísná pravidla pro nakládání s kartami se mohou leckomu nelíbit, jako že nahrávají slohařům a snímačům. Ano, tak to je. Nemíchaný mariáš je herní variantou mariáše, která nabízí širokou paletu výhod hráčům, kteří umějí faktor nemíchaní karet náležitě vytěžit. A jak praxe ukázala, je potřeba právo využívat takovou schopnost bránit. Proto se postupem času více a více zpřesňují pravidla, jak hráči mohou s kartami nakládat. Komu tento přístup nevyhovuje, má zcela svobodnou volbu nejezdit na okruh Major turnajů, ale účastnit se namísto toho okruhu turnajů Rohozec ligy, kde se hraje mariáš míchaný a kde tím pádem nebude, zcela logicky, na přísná pravidla nakládání s kartami vůbec narážet. Pokud ale chce v okruhu Major turnajů zůstat, musí příslušná pravidla chtě nechtě akceptovat. S tím, že v Hobby lize mohou být hráči u stolu tolerantnější k tomu, když je poruší.

Vážené hráčky, vážení hráči. Cokoliv si po přečtení až sem o mé osobě myslíte, mohu vás ujistit, že stran mariáše mi nic více neleží na srdci, než aby naše hra dál přežívala a svazová liga v rámci možností fungovala. Jsem ochoten vést diskuzi s každým, kdo projeví zájem a přijde s konkrétním vlastním názorem. A zároveň přiznávám, že s uraženectvím a demonstrativní ignorací se mi nijak soupeřit nechce. Pro ty, co přeci jenom o nějakou výměnu názorů stojí, předesílám, že preferuji diskuzi z očí do očí a jsem velkým nepřítelem přestřelek v hromadných mailech, kde se každý jenom zabetonovává ve své pozici a není vůbec přístupný k ústupkům. Do hromadného mailování se obvykle zapojím jednou (pokud vůbec) a tím to hasne.